

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. II. Abdicationem professionis Rhetoricæ, valetudini quoque necessariam, se in ferias vindemiales vitandæ offensionis causa, distulisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

V S V S.

1. Qui divina gratia à gravibus peccatis resurgit, cum S. Augustino, mox Deo gratias agat, & illius beneficium agnoscat, expendens divinæ gratiæ esse mirabilem hanc immutationem.
2. Credant S. Augustino jam converso, magnam esse suavitatem pœnitentiæ, & conversionis, qui putant morte amariorem esse vitam sine illicitis cupiditatibus. En suave factum est S. D. carere illo luto, in quo tam alte hærebat! Ut iliter hoc caput leget, quisquis divinam vocationem sentit, & sequi statuit; item, qui conscientiam suam seria confessione expiavit.

C A P. II.

Abdicationem professionis Rhetoricæ, valetudini quoque necessariam, se in feriis vindemiales vitandæ offensionis causa, distulisse.

1. **E**T placuit mihi in conspectu tuo non tumultuose abripere, sed leniter subtrahere ministerium linguæ meæ, a nundinis loquacitatis: ne ulterius pueri meditates non legem tuam, non pacem tuam, sed insanias mendaces & bella forensia, mercarentur ex ore meo *b* arma furori suo. Et opportune jam paucissimi dies supererant, ad vindemiales ferias: & statui tolerare illos, ut solemniter abscederem, & redemptus à te, jam non redirem venalis. Consilium ergo nostrum erat coram te; coram hominibus autem, nisi nostris non erat. Et convenerat inter nos, ne passim cuiquam *pfal. 83. 7.* funderetur. Quamquam tu nobis *d* à convalle plorationis ascenditibus, & cantantibus

tibus canticum graduum, dederas *sagittas* ^{Psal. 119,}
acutas, & carbones vastatores aduersus linguam ^{4.}
 subdolam, velut consulendo contradicen-
 tem, & sicut cibum assolet, amando consu-
 mentem. Sagittaveras tu cor nostrum, ca-
 ritate tua, & gestabamus verba tua transfixa
 visceribus. Et exempla fervorum tuorum,
 quos de nigris lucidos, & de mortuis vivos
 feceras, congesta in sinum cogitationis no-
 stræ, urebant & absunebant gravem torpo-
 rem, ne in ima vergeremus. Et accendebant
 nos valide, ut omnis ex lingua subdola con-
 tradictionis flatus, inflammare nos acrius
 posset, non extinguere.

2. Veruntamen, quia propter nomen tu-
 um, quod sanctificasti per terras, etiam lau-
 datores utique haberet votum & propofi-
 tum nostrum, jactantiæ simile videbatur,
 non operiri tam proximum feriarum tem-
 pus: sed de publica professione, atque ante
 oculos omnium sita, ante discedere, ut con-
 versa in factum meum ora cunctorum in-
 tuentium, quam vicinum vindemialium di-
 em prævenire voluerim, multa dicerent,
 quod quasi appetissem magnus videri. Et
 quo mihi erat istud, ut putaretur & disputa-
 retur de animo meo, & blasphemaretur bo-
 num nostrum? Quin etiam, quod ipsa æsta-
 te ^e literario labori nimio, pulmo meus ce-
 dere cœperat, & difficulter trahere suspiria,
 doloribusq; pectoris testari se faucium, vo-
 cemque clariorem productioremve recusa-
 re: primo perturbaverat me, quia magiste-
 rii illius farcinam, pene jam necessitate de-
 ponere cogebat, aut si curari, & convale-
 scere potuissem, certe intermittere. Sed ubi
 O plena

plena voluntas vacandi & videndi, quoniam tu es Deus, oborta mihi est atque firmata, nosti Deus meus, etiam gaudere coepi, quod hæc quoque suberat non mendax excusatio: quæ offensionem hominum temperaret, qui propter liberos suos, me liberum esse nunquam volebant.

3. Plenus igitur tali gaudio, tolerabam illud intervallum temporis, donec decurreret. Nescio utrum, vel viginti dies erant, sed tamen fortiter tolerabantur, quia recesserat cupiditas, quæ mecum solebat ferre grave negotium: & ego premendus remanseram, nisi patientia succederet. Peccasse me in hoc, quisquam servorum tuorum, fratrum meorum dixerit; quod jam pleno corde militia tua, passus me fuerim, vel una hora sedere in cathedra mendacii. At ego non contendo. Sed tu Domine misericordissime, nonne & hoc peccatum, cum cæteris horrendis & funereis, in aqua sancta ignovisti, & remisisti mihi?

N O T Æ.

- a *Nundinis loquacitatis*) Rhetoricæ professionem intelligit, hoc sane convitio dignam, si vano fine suscipiatur.
- b *Arma furori suo*) ut eloquentia aliæque artes sunt instrumenta virtutum, si ad divinam gloriam referantur, ita sunt arma furoris, quo insaniant filii vanitatis, studia sua ad quæstum & vanos honores referentes, tanto deteriores, quanto doctiores, præsertim si hæresis & pertinacia accedat.
- a *A convalle plorationis*) seu pœnitentiæ, seu miseriarum hujus mundi, qui est vallis lachrymarum. Alludit vero S. D. ad illud *Beatus vir, cuius est auxilium abs te, ascensiones virtutum in corde suo disposuit: in valle lacrymarum.*

Psa. 83. 7.

d can.

d *Cantantibus canticum graduum*) quod complectitur quindecim Psalmos, à 119 usq; ad 133. Sunt autem tot Psalmi, qui dicuntur graduum, quoniam tot fuerunt gradus templi Solomonis teste S. D. in quorum ascensione hos Psalmos cani solitos, censent Lyranus & alii. Theodoretus & Euthymius putant hæc cantica ad literam significare, ascensionem Iudæorum de Babylone in Ierusalem. Illud certum esse affirmat Bellarminus *ascensionem sive hanc, sive illam, figuram fuisse ascensionis electorum; qui per gradus virtutum, ac precipue caritatis, ascendunt de valle lachrymarum ad caelestem Ierusalem; & de hac ascensione Spiritum sanctum potissimum locutum; ideoque hi Psalmi merito frequentantur ab Ecclesia. Et verisimile est S. Augustinum post suam conversionem ex desiderio proficiendi in caritate Dei, sæpius illos usurpasse, idque ipsum hic significare.*

In Psal.
150.

In argum.
Psal. 119.

e *Labori nimio pulmo meus cedere cœperat*) assiduis clamoribus fractus, inde pectoris dolor, cujus quoque mentionem alibi facit. Quam excusationem divina providentia ei subministravit, ut cum minori offensione deferere posset functionem.

V S V S.

1. Primus hic post conversionem labor est, hominum iudicia & opprobria spernere; ad quod generose faciendum, verbo & exemplo egregie ducit Augustinus. Estque hæc virtus pars fortitudinis, magnopere necessaria Incipientibus, nisi propositum suum cito deferere velint.
2. Alterum quoque, insignis prudentiæ documentum, præbet S. D. ut nempe vitemus offensiones hominum, quoad fieri potest. Quod vero in fine capitis, quasi subdubitat de peccato, bonæ illud mentis & humilitatis est. Hanc enim ejus moram in professione Rhetoricæ, intentio caritatis, & illud ipsum magisterium in Dei gloriam relatum non solum inculpabilem, verum & laudabilem, fecit. Nec amplius cathedra ejus fuit mendacii, sed veritatis, quia istam, non illud spectabat.

l. 1. contra
Acad. c. 1.
l. de vita
beata.
l. 1. de ordine
c. 1.